

Wasz Albert : Otthon

Igen, valahogy így van : otthon az, ahova hazatérsz. Utól valaki vár este. Utól csend a fal kopásait, a szőnyeg foltjait, a kitorok apró nyirkosságait. Utól úgy fekszel le az ágyba, hogy nem csak alszol, hanem pihensz. Nem csak pihensz, hanem kipihened magad. Kipihened az életet, az embereket, mindent. Utól otthon vagy, az az otthonod.

Nem kell hozzá sok. Csak egy szoba. Ha kéne vagytok benne, az se baj. Ha mind a kéen egyik vagytok ebben, hogy háza kétek, amikor este hazakétek. Nem kell hozzá sok, csak egy szoba és egy éze's. Egy egészen egyszerű állati éze's : hogy ma itt élek. Van egy ágy, amiben alszom, egy szek, amire leülök, egy kályha, ami meleget ad. És hogy ebben a könnyűen lévő szelés, nagy és furcsa világban ez a kis hely nem idegen és ma az enyé'm. Jól érzem magamat benne, ha kinézek az ablakon és kiut esik az eső, vagy süvölt a szél. És hogy ha ide este bejövök, meglelem azokat, akik még hozzám tartoznak.

Ez az otthon.

Minden embernek szüksége van otthonra. Egy szűk padlás-szoba is lehet otthon. Egy pince is. Még egy gallyaktól összetakolt sátor is otthon lehet. Ha az ember önmagától is hozzáad valamit.

Egik egy száll virág, amit az ürselem találta. Egy fény-
kép, amit ébren keresztül hordozta a zsebedben. Egy
könyv az asztalon. Egy életetödrő. Mit tudom én: ez
apró kacat ragadt az emberhez utközten.

Ut futas az, hogy érezd: jobbra és balra Tőled áll a
világ, a maga szépségeivel, és a maga csínyaságaival.
Süt a nap, esik az eső, szelek járnak és fúdnak
a széllel. Vannak virágok és fák és partokok és emberek.
És jól van ez így. Mert hiszen az ember végig elég
kevésről él. És még az is jó, hogy kevésről él.

Ha mindezt észre vidd: nem vagy ottentalan a
világon.

